

Κυρίες και κύριοι,

Παιδιά μου ,

Σήμερα είναι μια ξεχωριστή ημέρα και βραδιά και για τούτο παρακαλώ να μου επιτρέψετε παραφράζοντας τη φράση του Νομπελίστα ποιητή μας Γεωργίου Σεφέρη «**Αφήστε με να μιλήσω απλά**» να σας ζητήσω «**να μιλήσω με την καρδιά**». Άλλωστε όταν τα λόγια υπακούουν στους κανόνες της λογικής και συνοδεύονται και από συναισθήματα είναι αληθινά.

Η αποψινή βραδιά ως αποκορύφωμα της σημερινής μέρας που σηματοδότησε το τέλος των Πανελλαδικών εξετάσεων είναι ξεχωριστή, γιατί τούτο το σχολείο ξεπροβοδίζει τους πρώτους απόφοιτους και όλοι , όπως βλέπετε, είμαστε εδώ για να ευχηθούμε σε σας, παιδιά μου, να είστε καλοτάξιδοι στην ενήλικη πλέον ζωή σας. Στα ταξίδια παίρνουμε όλοι τις απαραίτητες αποσκευές και εσείς ξεκινάτε το ταξίδι έχοντας αποκομίσει πολλές εμπειρίες στη δωδεκάχρονη μαθητική ζωή σας, τις οποίες πάντα θα θυμάστε γλυκά . Το δικό σας όμως ταξίδι προς τη ζωή έχει μια πρωτοτυπία σε σχέση με τους συμμαθητές σας σε άλλα σχολεία. Έχει ως αποσκευή την εμπειρία δημιουργίας ενός σχολείου από τα σπάργανά του. Και για τούτο είναι και πιο σημαντικό.

Θα σας γυρίσω όλους 3 χρόνια πίσω. 11 Σεπτέμβρη 2014. Μετά από πολλά σκαμπανεβάσματα 65 παιδιά εισέρχεστε στον αύλειο τούτο χώρο, στην επόμενη βαθμίδα εκπαίδευσης αλλά και σε ένα νέο σχολείο για την κοινωνία της πόλης. Θυμάμαι έντονα τις πρώτες σας ημέρες. Στα εφηβικά σας πρόσωπα ανάμικτα ήταν τα συναισθήματα: χαρά που βλέπατε συμμαθητές σας από τις καλοκαιρινές σας διακοπές, κατήφεια και ίσως και θλίψη που έφτανε μέχρι τη μελαγχολία για τούτο το σχολείο που ήταν σχεδόν άδειο από θρανία και κυρίως από παιδιά. Μόνο τρεις αίθουσες. Οι άλλες αίθουσες κενές. Εσείς ήσασταν τα μικρά μου και τα μεγάλα μου παιδιά ταυτόχρονα. Χτυπούσε το κουδούνι για διάλειμμα και η εφηβική σας κοινωνικότητα μάταια αναζητούσε άλλες παρέες, άλλα πρόσωπα, να σχολιάσετε, να μιλήσετε, να νιώσετε μαθητικά χτυποκάρδια, να ψωνίσετε στο κυλικείο. Νιώθατε μοναξιά! Και αυτό δεν ταιριάζει στη ψυχοσύνθεση, τη ψυχολογία του έφηβου. Η υλικοτεχνική υποδομή ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ. Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ για τούτο το νέο σχολείο που δεν έχει

τίποτα, που ήρθε να ταράξει τα νερά της εκπαιδευτικής και της σχολικής κοινότητας ήταν για σας μονόδρομος. Κάποια θέλατε να φύγετε, κλαίγατε.

Αισθανόμουν σα τη δασκάλα του Νικηφόρου Βρεττάκου με τα 14 παιδιά της. Σας ένιωθα. Κατανοούσα την όποια δυσφορία σας. Ήθελα να σας προσφέρω τα βασικά τουλάχιστον, να μην αισθάνεστε μειονεκτικά σε σχέση με τα παιδιά των άλλων σχολείων. Και έτσι ξεκίνησε μια συνεργασία μαζί σας, μιλούσαμε, προσπαθούσαμε στο βαθμό- που η διαφορά ηλικίας επιτρέπει- να κατανοήσουμε ο ένας τον άλλον και να βαδίσουμε μπροστά, υπερνικώντας τα εμπόδια. Ως έφηβοι τα θέλατε όλα από την αρχή. Σιγά σιγά όμως καταλάβατε ότι όλα δεν είναι τόσο εύκολα, αναγνωρίζατε ότι γίνονταν προσπάθειες να εξαλειφθούν οι όποιες ελλείψεις. Η συμμετοχή σας σε εκδρομές είτε κοντινές είτε μακρινές, σε προγράμματα σε μαθητικά φεστιβάλ Θεάτρου και Ψηφιακά από τη πρώτη στιγμή άρχισε να σας πείθει ότι τούτο είναι το **ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΑΣ**, το οποίο προσπαθούσε να διαμορφώσει την ταυτότητα του και την κουλτούρα του και αναζητούσε την αναγνώριση από τα άλλα σχολεία. Αλλά είναι ταυτόχρονα βαθύτατα δημοκρατικό, όπως άλλωστε διαπιστώθηκε και στην πενθήμερη εκδρομή σας κατά την επίσκεψή σας στο Πολεμικό Μουσείο από τους υπεύθυνους του Μουσείου και ότι με διάλογο και αλληλοκατανόηση προσπαθεί να επιλύσει τις όποιες διαφορές.

ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΜΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΟΤΙ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΑΤΕ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΑΠΑΤΕ. Και αυτό φάνηκε από το γεγονός ότι το διαφυλάξατε καθαρό, σεβαστήκατε σε γενικές γραμμές την περιουσία του, σεβαστήκατε και υιοθετήσατε τους κανόνες του, με προθυμία μεταφέρατε αντικείμενα, δεν προκαλούσατε καταστροφές, όταν γίνονταν καταλήψεις, το υποστηρίζατε με σθένος, όταν έξωθεν σας το κακολογούσαν ή σας έβαζαν ετικέτες του τύπου « τα κολεγιόπαιδα του 6^{ου} », ήσασταν διαλογικοί στις όποιες διαφωνίες μας και κυρίως θα θυμάστε ότι τα επόμενα παιδιά που θα φοιτήσουν θα θεωρούν δεδομένα κάποια πράγματα, για σας δεν ήταν και ήσασταν εσείς που με τη βοήθεια των καθηγητών σας το διαμορφώσατε ο καθένας με τον τρόπο του:

Νίκο Αθανασόπουλε θα είσαι πάντα ο έχων το Νο 1 στο Μητρώο Αρρένων του 6^{ου} ΓΕΛ Αγρινίου

Και σεις Αριστέα, Μάνια, Ιοκάστη, και Κώστα Σκαβάρα θα είστε τα όργανα του σχολείου μας στο ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ υπό τους ήχους της μουσικής από το σαξόφωνο της **Αγγελικής**

Αλλά και σας Μαριαλένα και Ηλία οι θεατρικοί ρόλοι σας πάνε πολύ. Θα ανεβαίνεις στα ΣΥΓΓΝΕΦΑ Μαριαλένα και συ Ηλία θα παριστάνεις τον κρεοπώλη στους ΗΛΙΘΙΟΥΣ

Μιχάλη και Παντελή, Γιάννη και Χρήστο Τριάντη, υπήρξατε οι «επαναστάτες» μας, οι οποίοι όμως ήσασταν πάντα πρόθυμοι να κάνετε οποιαδήποτε ομαδική εργασία

Λάμπρο Ανδρώνη και Γιώργο Καρβούνη έχετε καταγραφεί ως οι πρώτοι πρόεδροι του σχολείου μας, χωρίς να ξεχνώ όμως, Γιώργο μου, το καμένο βιβλίο ή το σπασμένο παράθυρο στην Α΄ Λυκείου

Μαρία Πανταζή, η σημαιοφόρος του σχολείου με τη μεταβλητή στο 3 και σύ **Κώστα Σαράκη,** ο μικρός μας βουλευτής, στη Βουλή των Εφήβων, τον Ιούλιο του 2016

Χρήστο Φραγκούλη, το δυνατό μας χαρτί σε μαθητικούς διαγωνισμούς Φυσικής

Γιάννη Πανάκια, Χριστίνα, Εβελίνα, Ελένη Τσουνη, Νικο Κολοβέ, Ράνια Παπούτση, Μαριάννα, Ζωίτσα και Μαρία Ευθυμίου, Δήμητρα Νεφρού, και Λευτέρη οι εκπρόσωποί μας στη 13^η συνάντηση μαθητικών ομίλων παραδοσιακών χορών τον Ιούνιο του 2015 στο Αιτωλικό

Κυριακή, Γιολίνα και Αλεξάνδρα Παπούτση ήσασταν από τα παιδιά που επιθυμούσατε στην αρχή να φύγετε και είμαι τόσο χαρούμενη που δεν το πράξατε και σήμερα είστε εδώ

Θωμά και Κώστα Κτεναβέ, Παπασπύρου Ελένη Καρύτσα Χρήστο, θα είστε πάντα ο ορισμός της ηρεμίας **Μαρία Μπαρλίκια και Ειρήνη Σμαράϊδου** ο ορισμός της γλυκύτητας, **Λάμπρο Τηγάνη,** ο ορισμός της ευγένειας

Ράνια Μαργαρίτη και Βασιλική Τσιάρα θα είστε η καλλιτεχνική μας έκφραση στα θεατρικά

Μπεκούλη Βασίλη, το δυνατό μας μπουζούκι στις γιορτές και συ **Πιστιόλη Χρήστο**, ο ψηλός του σχολείου και ο πιο καλός τερματοφύλακας

Τασούλα Ηλία, Γιαννοκώστα Βασίλη, Θεοδώρου Γιώργο, οι εκπρόσωποί μας στους αγώνες ποδοσφαίρου του σχολείου αλλά και συ, **Σωτηρόπουλε Βασίλη**, θυμάσαι το ξανθό ποτό που σε έκαψε στην εκδρομή της Κέρκυρας;

Ανδρέα Σμυρλή, Δημήτρη Τζουρεϊνοβιτς, και Τηλιγάδα Νίκο, υπήρξατε καλοί τραπεζοκόμοι και ευήκοοι ακροατές κατά τη διδακτική επίσκεψη στη Μυρτιά, υπακούοντας στις παραινέσεις του κ. Γαρεφαλάκη

Ηλία Πάνου, Άρη, Δημήτρη Τζιμάνη, Στάθη, τα κουρασμένα παλικάρια μετά τη ξενάγηση στο Αρχαιολογικό, Βυζαντινό Μουσείο και στο Λευκό Πύργο της Θεσσαλονίκης. **ΌΧΙ ΑΛΛΗ ΞΕΝΑΓΗΣΗ. ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΟΥΜΕ!**

Γιώργο Μπλέτσα, Παναγιώτη Πετρόπουλε, πού σκαρφαλώσατε, παιδιά μου, εκεί πάνω στους καταρράκτες. Κατεβείτε γρήγορα κάτω.

Μέντζου Αλεξάνδρα, ξεδίπλωνες τις χορευτικές σου ικανότητες στα γλέντια της Τσικνοπέμπτης

Γιώργο Νταμάσκιν, Ιωάννου Βασίλη, Ασπασία, μαθητές μου στην ιστορία στην Α΄ Λυκείου, στην ανησυχία μου και στην παρότρυνσή μου «**Διαβάστε λίγο βρε παιδιά**» απαντούσατε: « **Μην ανησυχείτε, κυρία, τ'όχουμε**»

Νικόλα μου, ήσουν μια θετική αύρα στο σχολείο μας. Λατρεύω το χαμόγελό σου και το ενδιαφέρον σου με κείνο το ερώτημα «τι κάνετε κυρία» ; με τη μόνιμη απάντηση από μέρους μου. Υπομονή , Νίκο μου.....

Αλλά και συ Άγγελε, Ρομίνα, Δήμητρα, Διονυσία και Βασίλη, που ήρθατε τις επόμενες χρονιές υπήρξατε ο καθένας με το χαρακτήρα του, το χαμόγελό του, τις δεξιότητές του, τον αυθορμητισμό του οι αναζωογονητικές δυνάμεις του σχολείου

Όλα εσείς, παιδιά μου, επιδεικνύατε την ωριμότητα που χρειαζόνταν τη στιγμή που έπρεπε και όλοι τριγυρίζατε γύρω από το γραφείο των καθηγητών για να τσιμπήσετε ό,τι καλοδεχούμενο εδώδιμο υπήρχε..., αρπάζοντάς τομε τρόπο πάντα!.

Και έχετε και φωτογένεια. Στην αρχή τη φωτογράφο, την ομιλούσα δηλαδή, την θεωρούσατε «γραφική». Μετά όμως καταλάβατε ότι αυτές οι κοινές φωτογραφίες θα αποτελούν αφενός ενθύμια της σχολικής σας ζωής- και το αποζητούσατε και σεις και κάποιες και κάποιιοι ποζάρατε με αρκετό σκέρτσο- και αφετέρου όλη αυτή η γιαπωνέζικη τακτική αποδείχτηκε μια πολύ καλή βάση για την κ. Μιχοπάνου, η οποία σας ετοίμασε το βίντεο που σε λίγο όλοι μαζί θα δούμε.

Σήμερα, λοιπόν εσάς, εμείς οι δάσκαλοί σας και οι γονείς, αφού σας ευχηθούμε καλά αποτελέσματα από τις εξετάσεις που δώσατε, σας αποχαιρετούμε, με ρήσεις που μόνο η αρχαία και νεότερη ελληνική σκέψη γνωρίζει. Ακούστε τες:

- Να αναζητάτε το δυναμικό που έχετε μέσα σας μέσω του **«Γνώθι σαυτόν»** του Σωκράτη και θα μεγαλουργήσετε.
- Να θέτετε ως σηματορρό των αγώνων σας το **«Ευ αγωνίζεσθαι»** του αθλητικού ιδεώδους και των προσπαθειών σας την ποιότητα
- Να ζείτε με αξιοπρέπεια έχοντας **«πάντα ανοιχτά και άγρυπνα τα μάτια της ψυχής σας»**, κατά τον Εθνικό μας ποιητή και όταν φεύγετε από κάπου οι ενέργειές σας να είναι τέτοιες που θα σας κάνουν να φεύγετε με ψηλά το κεφάλι, γιατί θα έχετε πράξει το δέον, το ωφέλιμο
- Να θέτετε εφικτούς στόχους, κάνοντας απολογισμούς και θέτοντας στους εαυτούς σας ερωτήματα σαν τους Πυθαγόρειους όταν τελείωνε η μέρα: **τι έπραξα; πού έσφαλα; τι έπρεπε να κάνω και δεν το έκανα;**
- Να υιοθετήσετε τη **διά Βίου εκπαίδευση**, αίτημα των καιρών μας για να ανανεώνετε διαρκώς τον επαγγελματικό σας εξοπλισμό
- **Φυλάξτε για πάντα στην καρδιά σας όλες τις καλές στιγμές.** Να γράφετε στην πέτρα ότι θέλετε να μείνει για πάντα και ό,τι δυσάρεστο θέλετε να ξεχάσετε γράψτε το στην άμμο.
- **Κάντε όνειρα, βάλτε στόχους και παλέψτε γι' αυτά με αρχές και ιδανικά, ενθυμούμενοι πάντα αυτό που είχε πει ο Ελύτης « με ένα καράβι, μια θάλασσα και μια ελιά ξαναχτίζω την Ελλάδα»**
- Και όντας απόφοιτοι να θυμάστε ότι τούτο το σχολείο σας δίδαξε ότι οι καλές δουλειές είναι συλλογικές και ότι το «εμείς» είναι σημαντικότερο από το «εγώ».
- Να θυμάστε επίσης ότι θα είμαστε πολύ υπερήφανοι όλοι οι δάσκαλοί σας, όταν μαθαίνουμε ότι διαπρέπετε στον τομέα στον οποίο ο καθένας θα επιλέξει. Άλλωστε αυτός είναι και ο ορισμός του πετυχημένου δασκάλου: να

ποιεί στους μαθητές του ήθος και οι μαθητές να τον ξεπερνούν στη γνώση και στις ικανότητες.

Προσωπικά είμαι πολύ περήφανη για σας. Να ξέρετε ότι στα 27 χρόνια της εκπαιδευτικής μου πορείας και στα όσα μου απομένουν θα έχετε μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά μου και στη θύμησή μου! Κι αν κάποιες φορές σας μίλησα έντονα ή σας μάλωσα, το έκανα από αγάπη και ενδιαφέρον για σας. Γιατί σας έβλεπα ως παιδιά μου.

Μια διευρυμένη οικογένεια ήμασταν τρία χρόνια τώρα. 65 παιδιά, 65 αγκαλιές, 65 παιδιά μια αγκαλιά μέσα στην καρδιά. Οι δάσκαλοί σας θέλουμε να σας ευχαριστήσουμε για τις εμπειρίες που μας δώσατε, για τις ψυχικές δυνάμεις που μας βοηθήσατε να ανακαλύψουμε, για τη δύναμη που μας δίνατε να παλεύουμε για σας.

Σήμερα κλείνει ένας κύκλος τριών χρόνων και σήμερα επιτυγχάνεται η ολοκλήρωση τούτου του σχολείου, αποχαιρετώντας τους πρώτους απόφοιτους. Από τον Σεπτέμβριο ξεκινά ένας νέος κύκλος, στον οποίο άλλοι μαθητές θα είναι οι πρωταγωνιστές. Όποιοι και είναι οι πρωταγωνιστές σε διοικητικό, εκπαιδευτικό ή μαθητικό δυναμικό χρειάζεται να θυμόμαστε πώς ξεκίνησε τούτο το σχολείο, πού έφθασε και ότι πρέπει να θέσει τον πήχη πιο ψηλά, πετυχαίνοντας ακόμη περισσότερες διακρίσεις, σύμφωνα άλλωστε και με το motto του σχολείου μας που δεν είναι άλλο από το CITIUS, ALTIUS, FORTIUS.

Κλείνοντας θα ήθελα να ευχαριστήσω εσάς, αγαπητοί μου γονείς, εσάς οι οποίοι, ειδικά την πρώτη χρονιά μου εμπιστευτήκατε τα παιδιά σας. Ευχαριστώ για την εκτίμηση, το σεβασμό και τη συνεργασία. Ευχαριστώ τον κ Πανάκια και τον κ Αθανασόπουλο. Θα ήθελα να ευχαριστήσω τους συνεργάτες –εκπαιδευτικούς για την εποικοδομητική συνεργασία και αυτούς που είναι σήμερα εδώ αλλά και εκείνους οι οποίοι ήταν εδώ την πρώτη χρονιά. Ευχαριστώ για το αποτέλεσμα της αποψινής βραδιάς την κ. Σάρρα, την κ. Σκεπετάρη και την κ. Μιχοπάνου, οι οποίες επιμελήθηκαν την τελετή αποφοίτησης. Ευχαριστώ τα παιδιά της Β΄ και Α΄ Λυκείου που σήμερα είναι εδώ και θα κάνουν ένα μικρό αφιέρωμα στους απόφοιτους, παίρνοντας τη σκυτάλη από αυτούς και συνεχίζοντας με την ίδια διάθεση και δυναμικότητα, μιμούμενοι τα θετικά και αποποιούμενοι τα αρνητικά των πρώτων απόφοιτων.

ΩΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΚΑΙ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΩΝ

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΓΟΡΓΟΤΑΞΙΔΑ ΚΑΡΑΒΙΑ ΜΑΣ,

ΟΥΡΙΟΣ Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΔΙΑΒΑΤΑΡΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ ΜΑΣ, ΠΕΤΑΞΕΤΕ

ΘΑ ΣΑΣ ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

ΝΑ ΜΑΣ ΘΥΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΣ ΕΚΤΙΜΑΤΕ ΩΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΣΑΣ

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ